

HET JELLEMA ARCHIEF (3)

DE COACH

Een dominee als coach bij het vrouwenvoetbal van S.V. De Glind! Dat levert bijzondere momenten, maar ook bijzondere verhalen op. Als je als dominee voetbalcoach bent en ook nog schrijver van verhalen, dan kan het bijna niet anders dan dat je in je archief een item over dit onderwerp bewaart. Ook in deze tijd heeft het verhaal 'Voetbalmeiden gediscrimineerd' helaas nog niet aan kracht ingeboet.

Voetbalmeiden gediscrimineerd

Het was een mooie, gezellige tijd, de tijd, die ik met name op zaterdagmorgen als coach/begeleider van het dames junioren voetbalteam meemaakte. Behalve over voetbal werd er ook over andere zaken als bijvoorbeeld de kerkdienst van de aanstaande zondagmorgen gesproken. "Speelt u morgen een thuiswedstrijd? Waarover gaat het onderwerp?" Zomaar, langs de lijn, een paar vragen. Er groeide vriendschap uit het –op deze wijze –met elkaar omgaan. Ik denk dat menig dominee en pastor jaloers zou zijn op onze voetballende jonge dames en hun oudere vriend. Want zo heb ik dat ervaren. Zoals we zaterdag met elkaar praatten over de kerk, zo spraken we in de catechisatie - kringen en de gesprekskringen van de kerk wel eens even na over de prestaties van de laatste zaterdagmorgen.

We speelden soms met minstens vijf niet blanke meisjes. Meisjes overal vandaan, de Antillen, Suriname, Vietnam, Marokko, enzovoort. Meisjes, die tijdelijk in een pleeggezin of in een groepshuis verbleven, omdat ze niet thuis konden wonen. Bij uitwedstrijden ontlokte dat vaak opmerkingen van toeschouwers, zoals: "Denk om die zwarte." Of "He....." en dan volgde een Japans automerk.

Op zo'n moment moest je, vond ik, solidair zijn met je speelsters. Solidair betekende: opkomen voor elkaar door naar het bestuur van de tegenpartij te stappen als een gesprekje langs de lijn van het speelveld niet hielp. Gebeurde het op het speelveld dan ging je naar de scheidsrechter, zoals in het geval van Nancy, een van onze gekleurde speelsters.

We speelden in het Gooi tegen een club uit die streek. In de pauze komt Nancy huilend naar me toe: "Ze moeten mij ook altijd hebben. Iemand van de tegenpartij scheldt me tijdens de wedstrijd steeds uit voor 'vuile nikker'. Zoiets doet pijn." Toen ben ik naar de scheidsrechter gegaan met de mededeling dat ik met 'mijn' dames naar huis ging en dat ik niet langer wenste te spelen zolang er discriminerende opmerkingen werden geplaatst. "U mag niet zomaar naar huis gaan", zei hij. "Zolang u op deze wijze verder laat spelen, dan wel", antwoordde ik. De scheidsrechter trok zich vijf minuten terug in zijn kleedkamer en kwam toen naar buiten. Hij bood excuses aan, beloofde scherp te zullen fluiten en te letten op discriminerende taal. We speelden verder.....

Sinds die zaterdagmorgen zwaait Nancy anders naar mij als we elkaar tegenkomen. Kun je je dat voorstellen? Kun je je ook voorstellen dat ik blij ben en een beetje trots als ik op de gemeentezondag (een bijzondere zondag van de kerk) de voetballende dames, keurig gekleed, als dienende engelen zie helpen bij het koffie schenken en bij de verzorging en viering van de gezamenlijke maaltijd? Ze behoren tot mijn beste catechisanten.

Overdenking van J. Jellema

Jaap en Rieke

14 oktober 2019